

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ام. ک. بهادر اکومار
فرستنده: عثمان حیدری
۰۵ فیروزی ۲۰۲۰

مسکو با عملیات ادلب پمپو را به هزیان‌گویی انداخت

یک خیابان در شهر معرة النعمان در ادلب که پس از نبرد سنگین با وابستگان القاعده به تصرف نیروهای سوریه درآمد

شهر معرة النعمان در استان ادلب در شمال غرب سوریه در مرز ترکیه در روز چهارشنبه به تصرف نیروهای دولتی درآمد. این رویداد را باید نخستین «فاکت‌های جدید میدانی» پس از قتل قاسم سلیمانی در ۲۵ روز پیش تلقی نمود. نکته برجسته این است که عملیات نظامی علیه وابستگان القاعده انجام شد و به موفقیت خیرمکننده ای دست یافت. روسیه قویاً از عملیات نظامی حمایت کرد. در حالی که وابستگان به القاعده در ادلب با دریافت سلاح‌های جدید، از جمله راکت‌های ضدتانک «تاو» ستیزه‌جوتر شده بودند، سرگئی لاورف، وزیر امور خارجه اظهار کرد که کاسه صبر روسیه لبریز شده است.

علامه دیگری نیز وجود داشت که ایالات متحده به تازگی اراده و توانایی روسیه را برای پایداری در سوریه در دوره پس‌اسلیمانی آزمایش می‌کند. سلیمانی در گرد آوردن گروه‌های میلیشیای پراکنده در یک نیروی رزمندۀ کاراً علیه «داعش» و وابستگان به القاعده نقشی محوری داشت.

او از احترام بالای گروه‌های میلشیا برخوردار بود. شرکت گروه‌های میلشیا آموزش دیده به وسیله ایران، به مثابه نیروی خط اول در نبرد معرة النعمان، یک گرامیداشت ظریف از سلیمانی بود.

بتازگی، یک گزارش در مجله «نشنال اینترست»، براساس اظهارات مقامات بلندپایه وزارت امور خارجه آمریکا، رجز خواند که مایک پمپئو وزیر امور خارجه «یک نقش رهبری در فشار بر نیروهای مسلح برای درگیری با ایران بازی می‌کند. طبق گزارش‌ها، او کشتن سلیمانی را پیام شخصی خود کرد، و وزارت امور خارجه او به سمت تصویب تغییر رژیم [در ایران] حرکت می‌کند.»

گزارش افزود که دولت ترامپ «فشار علیه [بشار] الاسد را به مثابه بخش آرام جنگ علیه ایران، از سر می‌گیرد.» به زبان ساده، پمپئو که به تل‌آویو وصل است، امیدوار است که سیاست‌های ایالات متحده را در سوریه در ریلی قرار دهد که اسرائیل همیشه می‌خواسته است.

اما، مسکو بادنک فاتحانه پمپئو را حنا پیش از آن‌که در ادلب به هوا برود، ترکاند. حیثیت ایالات متحده با تماشای تحقیرآمیز لت‌وپار شدن گروه‌های نیابتی خود در ادلب به وسیله آتش هوایی بی‌رحمانه روسیه، ضربه شدیدی خورد. کینه پمپئو در اظهارات روز سه‌شنبه او مشهود بود. وی «نیروهای مشترک روسیه، رژیم ایران، حزب‌الله، و رژیم اسد» را برای انجام «یک حمله بزرگ به مردم ادلب و مناطق غرب حلب» محکوم کرد.

افتادن معرة النعمان (پس از حدود ۹ سال) به دست نیروهای دولت سوریه را نباید دست کم گرفت. شهر در بزرگراه ام-۴ واقع است، که استان غربی لاذقیه را (که پایگاه‌های روسیه در آن قرار دارند) به مناطق شمال شرق سوریه وصل می‌کند، و در امتداد مرز ترکیه تا موصل در عراق ادامه می‌یابد.

بدون کنترل بزرگراه ام-۴، یک کردستان خودمختار سوریه نمی‌تواند به ساحل شرقی مدیترانه دسترسی داشته باشد. امنیت و ایمنی پایگاه‌های روسیه ایجاب می‌کند که ادلب از وابستگان افراطی القاعده، که ایالات متحده ممکن است از آن‌ها استفاده نیابتی کند، پاکسازی شود. بزرگراه ام-۴ یک دالان زمینی از ایران، از طریق عراق و سوریه، به لبنان ارایه می‌دهد.

نهایتاً، همان‌طور که از نقشه بالا مشهود است، کنترل بزرگراه ستراتیژیک ام-۴، حدود ۳۰ تا ۳۵ کیلومتر در داخل سوریه برای تأمین امنیت مرزهای ترکیه از معارضان کرد، که مهم‌ترین پی‌آمد مثلث ترکیه-روسیه-سوریه است، حیاتی می‌باشد. این نیاز به توضیح دارد.

اگر نیروهای هوایی روسیه یکی از خشونت‌بارترین کارزارهای سال‌های اخیر سوریه را در ادلب انجام دادند، هدف آن نابود کردن گروه‌های تروریستی جهادی افراطی بود، برای این‌که دمشق آخرین دژ شورشیان را در غرب سوریه در مرز با ترکیه تصرف کند. با کنترل بر یک-سوم استان ادلب و بزرگراه‌های ستراتیژیک ام-۴ و ام-۵ (بزرگراه ام-۵ دمشق را به حلب وصل می‌کند) انتظار می‌رود نیروهای سوریه به سمت مرز ترکیه پیش بروند.

اما، این به هیچ‌وجه یک حرکت خصمانه مسکو علیه ترکیه نیست. عیب به نظر می‌رسد، اما، کنترل بر مناطق شمال سوریه در مرز با ترکیه هر اندازه بیش‌تر باشد، به همان اندازه، چشم‌انداز روابط حسنه بین انقره و دمشق بیش‌تر است. به سخن دیگر، محاسبه ستراتیژیک روسیه در جهت جان تازه دادن به قرارداد در حال احتضار ۱۹۹۸ آدنا است، معامله دوجانبه‌ای که انقره را به کار با دمشق پیرامون موضوعات امنیت مرزی تشویق می‌کند.

در روز جمعه، دونالد ترامپ رئیس‌جمهور ایالات متحده از فرط استیصال با رجب طیب اردوغان رئیس‌جمهور ترکیه تماس گرفت و سعی کرد از نگرانی‌های انقره پیرامون حرکت آوارگان از ادلب بهره‌برداری کند. اما اردوخان طعمه را نگرفت.

جالب این‌که، ترکیه از آن به بعد این موضع را پیش گرفته است که فقط اگر به ۱۲ پست دیده‌بانی آن در منطقه حمله شود، در ادلب مداخله خواهد کرد. در عین حال، مسکو نیز مراقب است که به روابط حسنه روسیه-ترکیه که البته برای هر دو طرف اهمیت ستراتیژیک بالایی دارد، آسیب وارد نشود.

از قرار معلوم، هم مسکو و هم انقره با ظرافت به وضعیت در حال ظهور برخورد می‌کنند، تا ترکیه بتواند خود را با فاکت‌های میدانی جدید در ادلب وفق دهد. تضادها می‌توانند کاملاً حل شوند، فقط اگر آشتی نوپای بین انقره و دمشق-با میانجی‌گری مسکو- نیرو بگیرد و نهایتاً به خروج نیروهای اشغالگر ترکیه از قلمرو سوریه بینجامد.

مطمناً، نخستین ملاقات رو در رو از سال ۲۰۱۱، بین هاکان فیدان، رئیس سازمان اطلاعات و امنیت ملی ترکیه و همتای سوری او، سرلشکر علی مملوک در مسکو در ۱۳ جنوری گام مهمی در آن جهت بوده است. کرملین واسطه این ملاقات بود.

طبق گزارشات از ترکیه، رؤسای دو سازمان (که چهره‌های دارای نفوذ سیاسی بالایی نیز هستند) پیرامون یک نقشه راه ۹ ماده‌ای برای پیشبرد مذاکرات خود، از جمله هدف همکاری مشترک با تروریسم توافق نمودند. طبق گزارش‌ها، فیدان و مملوک امکان همکاری برای مهار گروه‌های متعارض کردی را که در مرز ترکیه-سوریه فعالیت می‌کنند، بررسی کردند.

می‌توان گفت این شروع خوبی برای جان تازه دمیدن به قرارداد آدنا است. برای گسترش این سطح راحتی بین انقره و دمشق می‌توان به مسکو اعتماد کرد. بنابراین، عملیات ادلب، یک پیش‌شرط برای تغییر پارادایم است.

منبع: نیوز کلیک

۳۰ جنوری ۲۰۲۰

<https://www.newsclick.in/Moscow-Pips-Pompeo-Syrian-Post>